

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο γύρος του κόσμου
σε 80 ημέρες

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΣΕ 80 ΗΜΕΡΕΣ

Διασκευή: Αναστασία Σακελλαρίου

Σειρά: Γαλάζια Βιβλιοθήκη

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:
JULES VERNE – «Le tour du monde en 80 jours»

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Ιανουάριος 2011

Διασκευή – Επιμέλεια κειμένου: Αναστασία Σακελλαρίου
Προσαρμογή εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-405-3

Ο Φιλέας Φογκ και ο Πασπαρτού συμφωνούν στους ρόλους του κυρίου και του υπηρέτη

Στα 1872, στο Λονδίνο, κατοικούσε ο εντιμότατος κύριος Φιλέας Φογκ. Ήταν ένας πολύ κλειστός άνθρωπος. Δεν είχε γυναίκα, παιδιά, συγγενείς, μα ούτε και φίλους. Ζούσε μόνος στο σπίτι του, στην οδό Σαβίγ, και κανείς δεν τον επισκεπτόταν.

Άγγλος, στα σίγουρα, ο Φιλέας Φογκ δεν έμοιαζε με Λονδρέζο. Ποτέ δεν τον είχαν δει σε δημόσιες εκδηλώσεις και σε καμιά διοικητική επιτροπή δεν αναφερόταν το όνομά του. Ποτέ δεν αγόρευσε στο Ανώτατο Δικαστήριο ούτε στο Δικαστήριο της Βασίλισσας. Δεν ήταν βιομήχανος ούτε μεγαλέμπορος. Και δεν εργαζόταν σε καμιά από τις μεγάλες εταιρείες που υπήρχαν στην πρωτεύουσα της Αγγλίας εκείνη την εποχή. Το μόνο μέρος όπου

σύχναζε ήταν η Λέσχη του Λονδίνου και θεωρούνταν ένα από τα πιο παράξενα και τα πιο ξεχωριστά μέλη της.

Κανείς δεν ήξερε τίποτα για την αινιγματική του φυσιογνωμία, παρά μονάχα πως ήταν πολύ τίμιος και ένας από τους ομορφότερους Άγγλους αριστοκράτες. Ο Φιλέας Φογκ ήταν απλά και μόνο μέλος της Λέσχης. Αυτό ήταν όλο.

Ήταν μήπως πλούσιος; Χωρίς αμφιβολία. Μα κανείς δε γνώριζε πώς είχε αποκτήσει την περιουσία του – και ο τελευταίος που μπορούσε να ερωτηθεί γι' αυτό ήταν ο ίδιος. Ωστόσο, δεν ήταν ούτε σπάταλος αλλά και ούτε φιλάργυρος. Μάλιστα, συχνά πρόσφερε τα χρήματά του σε φιλανθρωπίες, πάντα σιωπηρά και ανώνυμα.

Ο Φιλέας Φογκ μιλούσε όσο γινόταν λιγότερο. Και όσο πιο σιωπηρός ήταν, τόσο ένα μυστήριο πλανιόταν γύρω του. Να είχε ίσως ταξιδέψει; Μπορεί, γιατί κανείς δε γνώριζε καλύτερα από εκείνον το χάρτη του κόσμου. Όσο μακρινό και να ήταν ένα μέρος, ο κύριος Φογκ έδειχνε πως το γνώριζε πολύ καλά. Συχνά, με λόγια λίγα και σαφή, έδινε απάντηση στις φήμες που κυκλοφορούσαν μέσα στη Λέσχη για τους χαμένους περιπλανώμενους ταξιδιώτες. Έλεγε ποιες πιθανότητες υπήρχαν για να σωθούν και συνήθως τα λόγια του έβγαιναν προφητικά. Πρέπει να ήταν άνθρωπος πολυταξιδεμένος, τουλάχιστον με τη φαντασία του.

Το σίγουρο, πάντως, ήταν πως είχε να φύγει πολλά χρόνια από το Λονδίνο. Όσοι είχαν την τιμή να τον γνωρίζουν κάπως καλύτερα βεβαίωναν πως, εκτός από τον

ίδιο δρόμο απ' όπου περνούσε κάθε μέρα, για να πηγαίνει από το σπίτι του στη Λέσχη, κανένας δεν τον είχε δει ποτέ πουθενά αλλού. Περνούσε τον καιρό του διαβάζοντας εφημερίδες και παίζοντας χαρτιά, το αγαπημένο του παιχνίδι. Όμως, έπαιζε μόνο για να παίζει και όχι για να κερδίζει.

Το σπίτι του δεν ήταν πολυτελές, αλλά ήταν εξαιρετικά άνετο. Ένας και μόνο υπηρέτης αρκούσε για την περιποίησή του. Άλλωστε, με τις απαραίλλακτες συνήθειες που είχε ο κύριος Φογκ, οι δουλειές της υπηρεσίας ήταν περιορισμένες. Από τις είκοσι τέσσερις ώρες του ημερονυκτίου, ο Φιλέας Φογκ περνούσε τις δέκα στο σπίτι του, για να κοιμηθεί ή να περιποιηθεί τον εαυτό του. Μεσημέρι και βράδυ έτρωγε στη Λέσχη, την ίδια πάντα ώρα, στην ίδια πάντα αίθουσα, στο ίδιο τραπέζι, δίχως να καλεί κανέναν. Οι υπηρέτες της Λέσχης τού σέρβιραν τα φαγητά σε πορσελάνινα πιάτια, ενώ το ποτό του το έπινε σε κρυστάλλινα ποτήρια. Γύριζε στο σπίτι του για ύπνο ακριβώς τα μεσάνυχτα. Αν με τέτοιο τρόπο ζωής σε λένε παράξενο, θα πρέπει τότε να παραδεχτούμε πως δεν είναι δα και άσχημο πράγμα η παραξενιά!

Εκείνη τη μέρα, στις 2 Οκτωβρίου, ο Φιλέας Φογκ απόλυσε τον υπηρέτη του, τον Τζέιμς Φόρστερ. Και ο λόγος; Πήγε στον κύριο Φογκ νερό για ξύρισμα με θερμοκρασία είκοσι οκτώ βαθμούς κελσίου και όχι τριάντα. Τώρα περίμενε το νέο του υπηρέτη, ο οποίος έπρεπε να παρουσιαστεί λίγο πριν από τις εντεκάμισι.

Ο Φιλέας Φογκ καθόταν στην πολυθρόνα του, με το

κορμί ίσιο, το κεφάλι ψηλά και τα μάτια καρφωμένα στο ρολόι του τοίχου. Μόλις θα χτυπούσε εντεκάμισι, έπρεπε, σύμφωνα με την καθημερινή του συνήθεια, να φύγει για τη Λέσχη. Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε η πόρτα και παρουσιάστηκε ο Τζέιμς Φόρστερ.

— Ο νέος υπηρέτης, ανήγγειλε.

Παρουσιάστηκε τότε ένα νέο παλικάρι, κάπου τριάντα χρόνων, και χαιρέτησε.

— Είσαι Γάλλος και ονομάζεσαι Τζον; ρώτησε ο Φιλέας Φογκ.

— Ζαν, με το συμπάθειο, κύριε, αποκρίθηκε ο νεοφερμένος. Ζαν Πασπαρτού. Το παρατσούκλι μου βγήκε από την ικανότητα που έχω να τα βγάζω πέρα στις δύσκολες ώρες. Είμαι τίμιος και έχω κάνει πολλές δουλειές. Ήμουν τραγουδιστής του δρόμου, ιπποκόμος σε τσίρκο, γυμναστής και πυροσβέστης στο Παρίσι. Έφυγα από τη Γαλλία αναζητώντας μια ήρεμη ζωή και έγινα στην Αγγλία καμαριέρης. Πριν από λίγο καιρό όμως έφυγα από τη δουλειά μου. Έμαθα, λοιπόν, πως είστε ο πιο μετρημένος άνθρωπος σε όλο το Λονδίνο και ότι ζητάτε υπηρέτη. Έτσι, ελπίζω να με προσλάβετε και να ζήσω εδώ πέρα ήσυχα.

— Το Πασπαρτού μ' αρέσει, αποκρίθηκε ο τζέντλεμαν. Ξέρεις τους όρους μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ωραία. Τι ώρα έχεις;

— Έντεκα και είκοσι δύο, αποκρίθηκε ο Πασπαρτού, βγάζοντας από την τσέπη του γιλέκου του ένα πελώριο ασημένιο ρολόι.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΕ 80 ΗΜΕΡΕΣ

- Πας πίσω, είπε ο κύριος Φογκ.
- Ο κύριος να με συγχωρεί, μα είναι αδύνατον.
- Πας πίσω τέσσερα λεπτά. Δεν έχει σημασία, όμως. Φτάνει που προσέξαμε τη διαφορά. Λοιπόν, προσλαμβάνεσαι.

Και ο Φιλέας Φογκ σηκώθηκε, πήρε το καπέλο του, το φόρεσε μηχανικά και χάθηκε δίχως να προσθέσει λέξη. Ο Πασπαρτού απέμεινε μόνος μέσα στο σπίτι της οδού Σαβίγ.

Ο Πασπαρτού βεβαιώνεται πως βρήκε τον ιδανικό κύριο

Ο Πασπαρτού στην αρχή σάσισε λιγάκι. Κατόπιν, όμως, άρχισε να σκέφτεται το νέο του κύριο. Ο Φιλέας Φογκ ήταν καμιά σαρανταριά χρόνων, με ευγενικό, ωραίο πρόσωπο και μεγάλο κούτελο χωρίς ρυτίδες, ψηλός και λιγάκι παχύς. Φαινόταν πραγματικά ήρεμος, ο τέλειος τύπος ψύχραιμου Εγγλέζου.

Ο Φιλέας Φογκ ήταν η ακρίβεια προσωποποιημένη. Ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που ζουν με μαθηματική ακρίβεια, δε βιάζονται ποτέ τους, είναι πάντοτε έτοιμοι και κάνουν οικονομία στα βήματα και στις κινήσεις τους. Ούτε μια δρασκελιά επιπλέον δεν έκανε, παίρνοντας πάντα το συντομότερο δρόμο. Ούτε μια ματιά δεν έριχνε άσκοπα στο ταβάνι. Ούτε μια κίνηση περιττή δεν επέτρεπε στον εαυτό του. Ποτέ δεν τον είχαν δει συγκινημένο ή ταραγμένο. Ήταν ο λιγότερο βιαστικός άνθρωπος

του κόσμου, αλλά έφτανε πάντα στην ώρα του. Ζούσε, ωστόσο, μονάχος. Ήξερε πως οι συναναστροφές φέρνουν αργοπορίες και γι' αυτό προτιμούσε τη μοναξιά.

Όσο για τον Ζαν, ήταν αληθινός Παριζιάνος. Έμενε ήδη πέντε χρόνια στην Αγγλία, όπου δούλευε καμαριέρης, αλλά γύρευε κάποιον κύριο που να μπορεί να του αφοσιωθεί. Δεν έμοιαζε καθόλου με εκείνους τους ήρωες του Μολιέρου, που παίζουν κωμικούς και αδιάντροπους ρόλους, ανασηκώνουν τους ώμους, έχουν τη μύτη ψηλά και βλέμμα γεμάτο αυτοπεποίθηση. Όχι. Ο Πασπαρτού ήταν καλό παλικάρι, με συμπαθητική φυσιογνωμία, χείλη κάπως φουσκωμένα, πάντα έτοιμα να γευτούν ή να φιλήσουν. Καλότροπος και ήρεμος, είχε κεφάλι στρογγυλό και όμορφο, στήθος πλατύ, μέση γερή και δυνατά μούσकुλα. Ήταν δυνατός σαν Ηρακλής. Τα καστανά μαλλιά του ήταν λίγο ανυπόταχτα. Τρεις χτενισιές αρκούσαν.

Πώς τώρα θα ταίριαζε ο διαχυτικός χαρακτήρας του παλικαριού με εκείνον του Φιλέα Φογκ; Θα ήταν άραγε ο σχολαστικός υπηρέτης που χρειαζόταν ο κύριός του; Αυτό θα το έδειχνε ο καιρός. Ο Πασπαρτού λαχταρούσε να βρει ησυχία. Είχε ακούσει να παινεύουν τη μεθοδολογία των Εγγλέζων και την ψυχρότητα των αριστοκρατών. Έτσι, πήγε να κάνει την τύχη του στην Αγγλία. Μα η τύχη του δεν τον ευνόησε. Δεν είχε καταφέρει να ριζώσει πουθενά. Δέκα σπίτια είχε αλλάξει. Σε όλα βρήκε αφέντες ιδιότροπους ή τυχοδιώκτες. Και αυτό δεν του άρεσε καθόλου. Σαν έμαθε λοιπόν πως ο εντιμότατος Φιλέας Φογκ ζητούσε υπηρέτη, σκέφτηκε πως αυτός θα ήταν ο

ιδανικός κύριος. Παρουσιάστηκε λοιπόν μπροστά του και τώρα βρισκόταν στην υπηρεσία του.

Είχε σημάνει πια εντεκάμισι και ο Πασπαρτού άρχισε αμέσως την επιθεώρηση. Εξερεύνησε το σπίτι από το υπόγειο ως το πατάρι. Το καθαρό και τόσο τακτοποιημένο σπίτι τού άρεσε πραγματικά. Δίχως κόπο, βρήκε στο δεύτερο πάτωμα το δωμάτιο που προοριζόταν γι' αυτόν. Του άρεσε. Πάνω στο τζάκι βρισκόταν ένα ηλεκτρικό ρολόι τοίχου που ήταν συνδεδεμένο με εκείνο της κρεβατοκάμαρας του Φιλέα Φογκ. Έτσι, τα δύο ρολόγια χτυπούσαν, στην ίδια στιγμή, το ίδιο δευτερόλεπτο.

«Μου κάνει! Μου κάνει!» είπε από μέσα του ο Πασπαρτού.

Παρατήρησε ακόμα ένα σημείωμα κρεμασμένο πάνω στο ρολόι. Ήταν το πρόγραμμα της καθημερινής υπηρεσίας. Έδινε οδηγίες από τις οκτώ το πρωί, την ώρα που σηκωνόταν ο Φιλέας Φογκ, ως τις εντεκάμισι, που έβγαινε από το σπίτι του για να φάει στη Λέσχη. Στο σημείωμα ήταν γραμμένες όλες οι λεπτομέρειες της υπηρεσίας, το τσάι και οι φρυγανιές στις οκτώ και είκοσι τρία, το νερό για το ξύρισμα στις εννέα και τριάντα πέντε, το γλύκισμα στις δέκα παρά είκοσι κ.λπ. Όλα ήταν σημειωμένα με το νι και με το σίγμα. Ο Πασπαρτού μελέτησε με χαρά το πρόγραμμα και το απομνημόνευσε.

Όσο για τα ρούχα του κυρίου, η ντουλάπα του ήταν καλοσυγυρισμένη. Κάθε παντελόνι, φράκο ή γιλέκο είχε αριθμό ταξινόμησης, ο οποίος έδειχνε την ημερομηνία που έπρεπε το κάθε ρούχο να φορεθεί, με τη σειρά του,

ανάλογα με την εποχή. Η ίδια τάξη επικρατούσε και στα παπούτσια.

Με λίγα λόγια, σε τούτο το σπίτι η άνετη επίπλωση μαρτυρούσε οικονομική άνεση. Βιβλιοθήκη και βιβλία δεν υπήρχαν, θα ήταν άχρηστα άλλωστε για τον κύριο Φογκ, καθώς στη Λέσχη υπήρχαν δύο βιβλιοθήκες με ένα σωρό βιβλία. Στην κρεβατοκάμαρα, ένα χρηματοκιβώτιο διασφάλιζε το περιεχόμενο και από κλοπή και από πυρκαγιά. Στο σπίτι δεν υπήρχαν όπλα. Τα πάντα μαρτυρούσαν τις ειρηνικότερες διαθέσεις.

Αφού εξέτασε από κάθε λεπτομέρεια το σπίτι, ο Παρσαρτού έτριψε τα χέρια. Το πλατύ πρόσωπό του φωτίστηκε και είπε χαρούμενα:

— Μου κάνει! Πέτυχα αυτό που ήθελα. Συνεννοούμαστε θαυμάσια ο κύριος Φογκ και εγώ. Του σπιτιού άνθρωπος! Σωστή μηχανή! Ε, λοιπόν, δε στενοχωριέμαι καθόλου που θα υπηρετώ μια μηχανή!

Το μεγάλο στοίχημα

Ο Φιλέας Φογκ έφυγε από το σπίτι του στις εντεκάμισι και, μόλις έφτασε στη Λέσχη, πήγε αμέσως στην τραπεζαρία. Κάθισε στο συνηθισμένο τραπέζι του και γευμάτισε. Στις δώδεκα και σαράντα επτά πήγε στο μεγάλο σαλόνι, όπου ένας υπηρέτης τού πήγε τις εφημερίδες του. Μέχρι να τις διαβάσει, έφτασε και η ώρα του βραδινού φαγητού. Αφού δειπνησε, παρουσιάστηκε ξανά στο μεγάλο σαλόνι και βυθίστηκε πάλι στο διάβασμα.

Σιγά σιγά άρχισαν να καταφτάνουν και τα υπόλοιπα μέλη της Λέσχης. Ήταν η συνηθισμένη παρέα του Φιλέα Φογκ και σε όλους άρεσε να παίζουν χαρτιά, όπως και σ' εκείνον. Ήταν ο μοναχικός Άντριου Στιούαρτ, οι τραπεζίτες Τζον Σάλιβαν και Σάμιουελ Φάλεντιν, ο ζυθοβιομήχανος Τόμας Φλάναγκαν και ο Γκοτιέ Ραφ, ένας από τους διοικητές της Τράπεζας της Αγγλίας. Ήταν όλοι τους πλούσιοι.

— Λοιπόν, Ραφ; ρώτησε ο Τόμας Φλάναγκαν. Τι γίνεται με τη ληστεία;

– Τι να γίνει; απάντησε ο Άντριου Στιούαρτ. Η τράπεζα θα χάσει τα χρήματά της.

– Εγώ πιστεύω, είπε ο Γκοτιέ Ραφ, πως θα τον βρούμε τον κλέφτη. Ικανότατοι αστυνομικοί επιθεωρητές έχουν σκορπίσει σε Αμερική και Ευρώπη, στα πιο πολυσύχναστα λιμάνια. Έτσι, θα δυσκολευτεί πολύ αυτός ο κύριος να ξεφύγει.

– Τον έχουν λοιπόν επισημάνει τον κλέφτη; ρώτησε ο Άντριου Στιούαρτ.

– Πρώτα πρώτα δεν είναι κλέφτης, αποκρίθηκε σοβαρά ο Γκοτιέ Ραφ.

– Πώς; Δεν είναι κλέφτης ένας άνθρωπος που έβαλε στο χέρι πενήντα πέντε χιλιάδες λίρες;

– Όχι, απάντησε ο Γκοτιέ Ραφ.

– Είναι λοιπόν βιομήχανος; ρώτησε ο Τζον Σάλιβαν.

– Η *Μόρνιγκ Κρόνικλ* βεβαιώνει πως είναι αριστοκράτης, ακούστηκε ο Φιλέας Φογκ.

Οι εφημερίδες της Αγγλίας είχαν ανοίξει ζωνηρή συζήτηση γύρω από εκείνο το περιστατικό, που είχε γίνει τρεις μέρες νωρίτερα, στις 29 Σεπτεμβρίου. Πενήντα πέντε χιλιάδες λίρες είχαν κάνει φτερά από τη θυρίδα του κεντρικού ταμείου της Τράπεζας της Αγγλίας. Διαλεγμένοι αστυνομικοί πράκτορες είχαν εξαπολυθεί στα κυριότερα λιμάνια για να παρακολουθούν τους ταξιδιώτες που πηγαινοέρχονταν. Τους είχαν δώσει μάλιστα υπόσχεση πως όποιος έπιανε τον κλέφτη θα έπαιρνε αμοιβή δύο χιλιάδες λίρες και ποσοστό πέντε τοις εκατό ανάλογα με το ποσό που θα ξαναβρισκόταν.

Η *Μόρνιγκ Κρόνικλ* υποστήριζε πως ο δράστης δεν ανήκε σε συμμορία από Εγγλέζους διαρρήκτες. Εκείνη τη μέρα, στις 29 Σεπτεμβρίου, ένας τζέντλεμαν με καλούς τρόπους και κομψό παρουσιαστικό πηγαινοερχόταν στο Ταμείο Πληρωμών, όπου έγινε η κλοπή. Η ανάκριση είχε συλλέξει με ακρίβεια τα χαρακτηριστικά αυτού του αριστοκράτη που θεωρήθηκε ύποπτος και τα είχε στείλει σε όλους τους ντετέκτιβ του Ηνωμένου Βασιλείου και του εξωτερικού. Πολλοί πίστευαν πως ο κλέφτης δε θα ξέφευγε. Και, όπως είναι ευνόητο, μέσα στο Λονδίνο και σε όλη την Αγγλία, όλοι συζητούσαν με πάθος αν θα τα κατάφερνε ή όχι η αστυνομία να πιάσει τον κλέφτη.

Ο εντιμότατος Γκοτιέ Ραφ δεν είχε καμιά αμφιβολία για το αποτέλεσμα των ερευνών, καθώς πίστευε πως η αμοιβή που προσφερόταν θα ακόνιζε ιδιαίτερα την εξυπνάδα και το ζήλο των αστυνομικών. Μα ο Άντριου Στιούαρτ είχε αντίθετη γνώμη.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.